

NATO
2026-
TOPMØDET
AFLYS DET!

TYRKIET BØR TRÆKKE SIG UD AF

NATO!

OPLØS NATO!

INDHOLD

1- HVAD ER NATO? HVORFOR ER VI IMOD NATO?.....	4
2- IMPERIALISTISKE KAMPE OM INDFLYDELSESOMRÅDER OG NATO I DAG.....	8
3- NATOS HISTORIE SOM FOLKETS FJENDE: HEMMELIGE ORGANISATIONER, MASSAKRE, STATSUPROR.....	13
4- HVAD LAGER TYRKIET I NATO?	18
5- IKKE EN SIKKERHEDSORGANISATION, MEN EN KRIGSMASKINE: NATO SKAL OPLØSES!	24

NATO-TOPMØDET I 2026 VIL AFHOLDES I ANKARA, MED TYRKIET SOM VÆRT

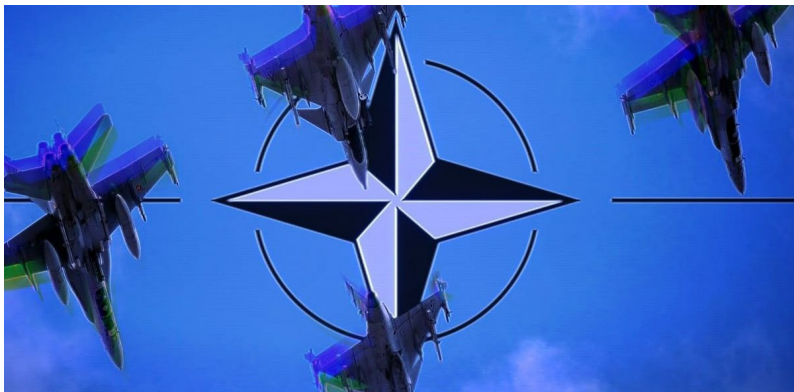
Dette bliver det 36. topmøde siden NATO's grundlæggelse og det andet NATO-topmøde, der afholdes i Tyrkiet, efter topmødet i Istanbul i 2004. Så hvad sker der egentlig på disse topmøder?

NATO's kortsigtede mål bekræftes i prangende sale, og retorikken om at beskytte værdier – såsom demokrati, menneskerettigheder og frihed – som angiveligt udgør kernen i NATO's mission, gentages...

Ligesom i alle NATO-medlemslande fortsætter et bredt kor i Tyrkiet – fra regeringens talspersoner til oppositionspartierne – med at fremstille NATO som en »nødvendighed under dagens globale forhold« og et »realpolitisk behov«.

Siden sin grundlæggelse har Arbejderpartiet konsekvent understreget, at denne krigsalliance – som har bragt ødelæggelse, undertrykkelse og udnyttelse over befolkningerne – ikke har givet det tyrkiske folk noget som helst.

NATO: Verdens største imperialistiske krigsorganisation!

Så længe Tyrkiet forbliver medlem af NATO, vil det bære sin del af den ødelæggelse og den krigspolitik, der breder sig over hele kloden, og fungere som både medskyldig og potentielt offer. For vores land og vores region ligger vejen til at ændre de internationale forhold til fordel for arbejderklassen og til en fredspolitik i regionen og verden ikke i loyalitet over for NATO, men i kampen mod imperialisterne, anført af USA.

Arbejderpartiet vil gå ind til NATO-topmødet i 2026 med samme forståelse; det vil gøre sit for at fremme kampen, der er centreret om krav om tilbagetrækning fra NATO og opløsning af NATO, og for at udvide den antiimperialistiske kamp blandt Tyrkiets udbyttede og undertrykte folk.

1- HVAD ER NATO?

HVORFOR ER VI IMOD NATO?

NATO blev oprettet som den militære alliance under Den Nordatlantiske Traktat, der blev underskrevet af 12 stater umiddelbart efter Anden Verdenskrig. De underskrivende stater fremstillede deres egne mål som »at beskytte demokratiet, folks frihed og civilisationen«, samtidig med at de fremhævede NATO som en »sikkerhedsorganisation« mod et potentielt væbnet angreb fra Sovjetunionen (USSR) – som var gået sejrrigt ud af Anden Verdenskrig – på Vesteuropa. NATO blev grundlagt i 1949 under amerikansk ledelse og har fortsat med at udvide sig gennem sin 76-årige historie. I sit 75. år nåede alliancen op på 32 medlemmer med Sveriges og Finlands tiltrædelse.

I virkeligheden afslører dette »eventyr« ikke de sande årsager bag NATO's oprettelse. Det skyldes, at NATO-projektet fra begyndelsen var tilrettelagt med henblik på at beskytte den atlantisk-europæiske kapitalismes interesser.

Det fascistiske lejrs nederlag i Anden Verdenskrig førte til en destabilisering af det kapitalistisk-imperialistiske system, fremkomsten af nye fronter og en fordybning af dets modsætninger. Sovjetunionen havde vundet verdens befolkningers sympati både som historiens første arbejderstat og som det land, der havde befriet verden for nazitysklands svøbe. Folkelige revolutioner, folkedemokratier og nationale befrielseskampe bredte sig over Østeuropa, Asien og Afrika. Der dannedes en ny lejr/blok omkring Sovjetunionen. I dette miljø var fremtiden for det kapitalistiske verdenssystem og den imperialistiske kolonialisme truet. Følgelig var det primære mål for NATO – der blev oprettet som en »organisation til krig mod Sovjetunionen og kommunismen« – at beskytte sine medlemsstaters interesser (det vil sige den kapitalistisk-imperialistiske verden) mod den trussel, som Sovjetunionen og kommunismen udgjorde.

NATO's grundlæggelse forklares på , og traktatens hovedprincipper, herunder artikel 5, beskrives som følger: *»Et angreb på et medlemsland skal betragtes som et angreb på alle medlemmer, og NATO skal komme det angrebne medlemsland til undsætning.«*

Imidlertid er definitionen af »at blive angrebet« ikke tilstrækkeligt klar. Dette skyldes, at der – i hvert fald under datidens omstændigheder – ikke var nogen grund til, at Sovjetunionen (eller nogen anden stat) skulle angribe et medlemsland af militære årsager. Følgelig ville et medlemsland, selvom det ikke direkte var udsat for et væbnet angreb, stadig blive betragtet som »angrebet« i forbindelse med begivenheder såsom oprør, opstande eller borgerkrige. NATO blev således oprettet ikke kun for at beskytte medlemslandene mod »eksterne trusler«, men også for at forsvare de herskende klasser mod »interne trusler«.

NATO skulle ikke blot tjene til at omringe den socialistiske blok omkring Sovjetunionen, men også til at rette sig mod arbejderklassen og de revolutionære bevægelser i alle lande og fungere som en organisation for aggression og krig. NATO blev derfor ikke oprettet som en organisation, der udsprang af et »sikkerhedsmæssigt« behov i lyset af en militær trussel, men som en kontrarevolutionær organisation.

Denne periode faldt også sammen med de år, hvor USA blev dominerende både politisk og økonomisk. Gennem Marshall-planen, der blev gennemført mellem 1947 og 1952, udvidede USA's indflydelse og dominans inden for den imperialistiske blok sig, især i forbindelse med omformningen af Vesteuropa. Da den amerikanske præsident Truman udtalte: *»Marshall-planen og NATO er to halvdelen af det samme æble«*, forklarede han dermed også denne imperialistiske ekspansionisme.

Selvom det fremstod som en militær alliance mellem alle medlemslandene, var NATO's primære mål at forsvare den amerikanske imperialismes overordnede interesser. Institutioner, der blev oprettet efter krigen – såsom IMF, Verdensbanken og NATO – var alle udformet med henblik på at omstrukturere den kapitalistisk-imperialistiske orden under amerikansk hegemoni.

Med andre ord blev NATO ikke oprettet som en ren »forsvarsorganisation«, men for at beskytte det kapitalistisk-imperialistiske system. Det blev opbygget som en »offensiv organisation« for at forsvare de herskende klassers interesser i USA og Nordvesteuropa mod de udbyttede og undertrykte klassers interesser. NATO er et af de vigtigste redskaber, som USA bruger til at forme den internationale orden i sine egne interesser under de ulige udviklingsbetingelser, der herskede mellem nationerne efter krigen.

NATO blev oprettet som den væbnede vogter af et system, der driver millioner ud i fattigdom og elendighed for at tjene en håndfuld imperialistiske monopolars interesser, og organisationen har udfyldt denne rolle lige siden sin oprettelse.

2- IMPERIALISTISKE KAMPE OM INDFLYDELSESOMRÅDER OG NATO I DAG

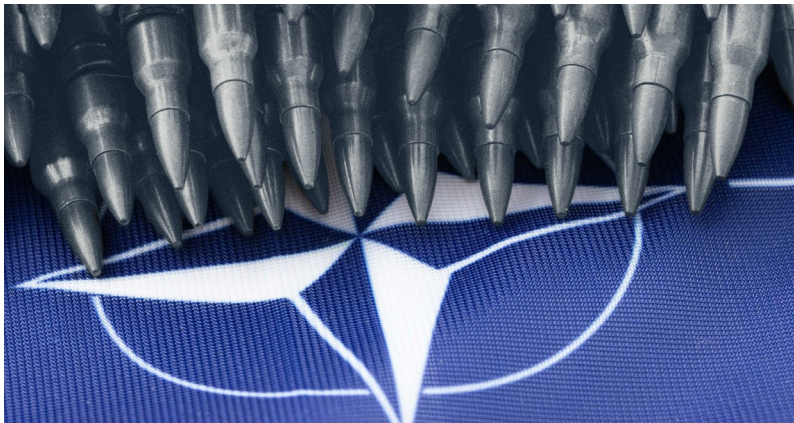
I 1991 brød Sovjetunionen sammen. NATO – som angiveligt var en »forsvarsorganisation mod Sovjetunionen« – blev imidlertid ikke opløst. Dette skyldes, at NATO var det imperialistiske systems krigsmaskine og også kunne påtage sig afgørende opgaver såsom at sikre fortsættelsen af den imperialistiske politik med udbytning og undertrykkelse. Dermed blev NATOs funktion omdefineret i 1990'erne. Efter Sovjetunionens opløsning blev landene i Østeuropa og på Balkan gradvist integreret i den euro-atlantiske kapitalisme. Den imperialistiske lejr, anført af USA gennem militære, politiske og økonomiske internationale organisationer som IMF, Verdensbanken og NATO, udvidede sin dominans over hele kloden.

Løgner om »en krigsfri, folkemordsfri og velstående kapitalisme« – der i 1990'erne blev markedsført som den »nye verdensorden« – varede naturligvis ikke længe. Imperialistisk konkurrence og kampe om fordelingen af byttet fordybede splittelserne og modsætningerne mellem staterne. Verdens undertrykte og udbytterede folk – især på Balkan, i Kaukasus, Afrika og Mellemøsten – blev trukket ind i hvirvelstrømmen af imperialistiske krige.

Udviklingen i de seneste 30 år viser tydeligt, hvor tæt NATO er knyttet til den amerikanske imperialismes interesser. For selv om denne periode var en periode, hvor NATO periode med størst indflydelse faldt sammen med en tid, hvor den amerikanske hegemoni blev truet af de rivaliserende magters voksende indflydelse

rivaliserende magter.

I 2000'erne fortsatte NATO sin udvidelse mod Østeuropa på en måde, der skabte uro i Rusland, idet organisationen optog lande, der tidligere havde været en del af Østblokken. I 2004 blev Bulgarien, Litauen, Estland, Letland, Rumænien, Slovakiet og Slovenien medlemmer af NATO; i 2009 fulgte Albanien og Kroatien efter. Med Nordmakedoniens og Montenegros tiltrædelse i 2017 tog den USA-ledede imperialistiske blok vigtige skridt i retning af sit projekt om at omringe Rusland.

I dag positionerer NATO sig som en ekspansionistisk og aggressiv militær organisation, der har til formål at forsvare den amerikansk-europæiske imperialismes interesser og direkte at gribe ind i magtkampene i Mellemøsten, Nordafrika, Sydasien, Sortehavet og Middelhavet – alt sammen i opposition til den russisk-kinesiske blok, der opfattes som en »voksende trussel«. Krigen i Ukraine har endnu en gang demonstreret dette.

På topmødet i juli 2024 blev den nødvendige holdning over for Rusland vurderet; det blev fastslået, at forholdet mellem Kina og Rusland udgør en trussel mod Vesten, og derfor blev behovet for at bringe Ukraine tættere på de euro-atlantiske strukturer understreget. Til gengæld for at forsvare vestlige interesser mod Rusland er Ukraine blevet lovet 40 milliarder euro. Ukraine, hvor hundredtusinder af mennesker har mistet livet siden 2022, er ikke blot blevet en slagmark, men en arena for kampen mellem to imperialistiske blokke.

NATO's udvidelse med nye medlemmer under ledelse af den amerikanske imperialisme og dets styrkelse som en militæralliance mod en rivaliserende imperialistisk blok lover intet andet end nye besættelser, krige og massakrer for vores verden. Da NATO-talsmand Rob Bauer sidste år fortalte verdens befolkninger, at de »må være forberedt på en total krig med Rusland inden for de næste 20 år«, understregede han endnu en gang, hvordan verden gennem NATO bliver trukket ind i et helvedesagtigt scenarie.

I den afsluttende erklæring fra sidste års NATO-topmøde blev den andel af hvert lands budget, der afsættes til militærudgifter, hævet fra 2 procent af bruttonationalproduktet til 5 procent. Denne beslutning betyder, at den del af arbejdernes lønninger, der går til krigsprofitører, vil stige dag for dag. I en verden, hvor krigsindustrien og våbenkapløbet er i fremgang, bliver alle landes fremtid under NATO's direktiver trin for trin trukket ind i en krigsøkonomi.

I dag er NATO blevet en militæralliance, der direkte forbereder sig på krig.

NATO er ikke en »forsvarsalliance«; den er hovedarkitekten bag imperialistiske krige.

NATO, som for folket betyder krig, kup, besættelse og ødelæggelse, skal opløses.

NATO er verdens arbejdere og befolkningers største fjende.

3- NATO'S HISTORIE SOM FOLKETS FJENDE:

-HEMMELIGE

ORGANISATIONER

-MASSAKRE

-STATSKUP

NATO-styrkerne, som har plaget verdens befolkninger under påskud af at bringe fred og frihed, har indtil i dag bragt blod, tårer, død og elendighed til alle regioner, hvor de har grebet ind eller været til stede.

Imperialisterne, der udnytter nationale, etniske og sekteriske konflikter til at udvide deres indflydelsessfærer, har brugt NATO til at anspore til borgerkrige, iscenesætte statskup, udføre attentater og begå besættelser og folkemord. »Hemmelige organisationer«, der opererer under CIA's og NATO's kommando og er organiseret ved hjælp af specielle krigsføringsteknikker, har været involveret i utallige massakrer og mord.

Italien, hvor arbejderbevægelsen blev stadig mere aktiv i 1970'erne, var blevet en kilde til uro. Den antikommunistiske front, organiseret gennem mafiaen, narkonetværk, sekter og lignende, samarbejdede med NATO's operation – der senere blev afsløret under navnet GLADIO. I Tyrkiet påtog Counter-Guerrilla sig en lignende rolle,

og blev involveret i utallige mord rettet mod socialister og kurdiske politikere; i Spanien spillede GAL en rolle i drabet på snesevis af ETA-medlemmer i Baskerlandet, som stod i spidsen for uafhængighedskampen.

Også i Storbritannien blev oppositionen bragt til lydighed gennem lignende organisationer, hvilket banede vejen for Thatchers reaktionære politik. I mange lande – herunder Italien, Tyrkiet, Spanien og Storbritannien – er aktiviteter organiseret af NATO og CIA rettet mod indenrigspolitikken og oppositionskræfterne blot en del af NATOs blodige historie. Det er blevet afsløret, at NATO-CIA-maskinen stod bag talrige politiske operationer og kup over hele kloden, fra Congo til Vietnam og fra Indonesien til Brasilien.

I 2004 stod alle, lige fra FN til filantropen Soros' velgørenhedsorganisationer, bag den NATO-orkestrerede provokation i Ukraine, kendt som den »orange revolution«. Den vej, der i dag har ført Ukraine ind i en blindgyde, blev banet af NATO.

NATO's forbrydelser nåede imidlertid et helt nyt niveau, især med de krige og invasioner, som organisationen var direkte involveret i efter 1990'erne.

Efter den kolde krigs afslutning med Østblokkens sammenbrud spillede NATO en aktiv rolle i projektet om at splitte Jugoslavien, hvor man ødelagde byer med tusindvis af luftangreb og forårsagede titusindvis af civile dødsfald. Krigen, der begyndte på Balkan i 1992 – hvor mennesker med forskellig etnisk baggrund levede side om side – var den første krig, hvor NATO var direkte involveret. I 1995 trængte NATO-tilknyttede militærenheder ind i Bosnien-Hercegovina under dække af at være en »fredsbevarende styrke«. I juli 1995, mens mere end 8.000 mennesker blev massakreret af den serbiske hær under folkemordet i Srebrenica, nøjedes NATO's militærstyrker med at overvære begivenhederne som observatører og overdrog efterfølgende regionen til de serbiske styrker. I 1999 greb NATO-styrker ind for at mægle i konflikten mellem serbiske styrker og Kosovos Befrielseshær. Mere end 500 civile mistede livet under NATOs luftangreb, og over 200.000 civile blev tvunget til at flygte fra deres hjem.

De imperialistiske operationer var ikke begrænset til Balkan; den længe ventede påskud til at gribe ind i Mellemøsten – en region, der var i USA's og dets allieredes sigtekorn – kom den 11. september 2001. Al-Qaedas angreb på tvillingetårnene indledte en æra, der blev forklædt som »krigen mod terror«. NATO-styrker invaderede Afghanistan i oktober 2001 for at pågribe al-Qaeda-lederen Osama bin Laden. Besættelsen, der varede i 20 år, sluttede som følge af en aftale med Taliban. Imperialismen, der trængte ind i Afghanistan under påskud af at bekæmpe terrorisme, overlod det afghanske folk til Talibans barbari.

Sammen med NATO rettede USA – som havde styrket sin indflydelse i Mellemøsten – herefter blikket mod Irak. Invasionen, der blev indledt den 20. marts 2003 under påskud af, at Saddam-regimet besad »masseødelæggelsesvåben«, forvandlede Irak til et levende helvede. Saddam-regimet blev væltet, men de etniske og religiøse konflikter, som den imperialistiske invasion efterlod i sit kølvand, ophørte ikke. I de følgende år, midt i det efterfølgende politiske kaos, opstod jihadistiske organisationer som ISIS. En million mennesker mistede livet under besættelsen.

I 2011 blev opstandene i lande som Syrien og Libyen, der faldt sammen med Det Arabiske Forår, af imperialisterne betragtet som en mulighed for at omforme Mellemøsten. Opstandene, der begyndte mod Assad- og Gaddafi-regimerne i Syrien og Libyen, udviklede sig til borgerkrige, drevet af imperialistisk provokation. NATO-landene bevæbnede adskillige radikale islamistiske grupper og iværksatte militære operationer. Tilbage står befolkningerne i disse lande, som er blevet trukket ind i år med ustabilitet, elendighed og kaos.

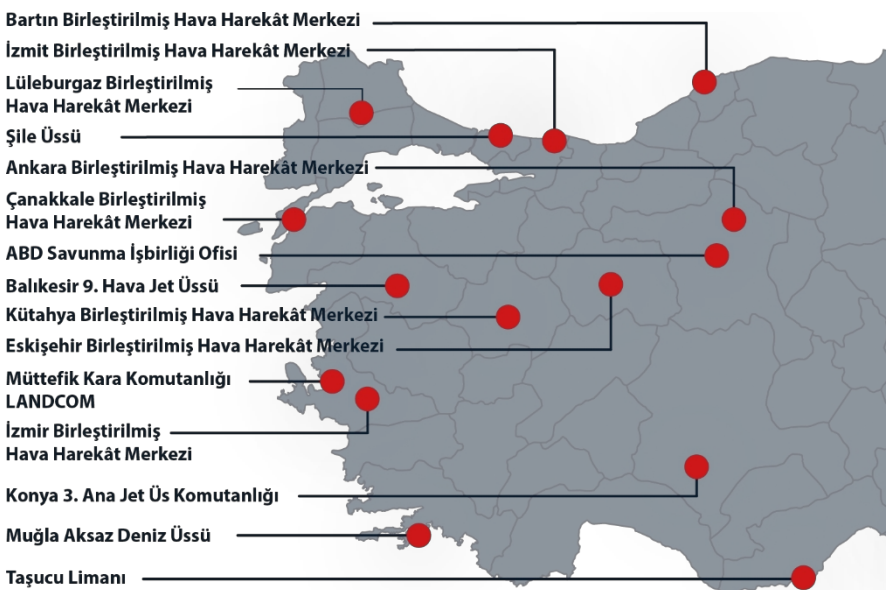
Den besættelse, det folkemord og den krig, som Israel – der ikke er officielt medlem af NATO, men er den amerikanske imperialismes vigtigste partner i Mellemøsten til at undertrykke enhver opposition – indledte i Palæstina den 7. oktober 2023, blev støttet af NATO-landene i to år. Partnerskabet mellem NATO og Israel førte til massakren på mere end 70.000 palæstinensere i Gaza. Folkemordet i Gaza fortsatte med angreb på Libanon, Syrien, Yemen og Iran. Ruslands og Irans vigtigste støttepiller blev svækket; Assad-regimet i Syrien blev væltet; Hizbollah i Libanon blev svækket; og Irans militære styrke og krigsføringskapacitet led betydelig skade.

NATO's – verdens største kriminelle og krigsførende organisation – track record vokser fortsat på grund af organisationens strategiske rolle i det amerikansk-israelske partnerskabs plan om at omforme regionen. NATO bringer intet andet end død til verdens befolkninger, især i Mellemøsten.

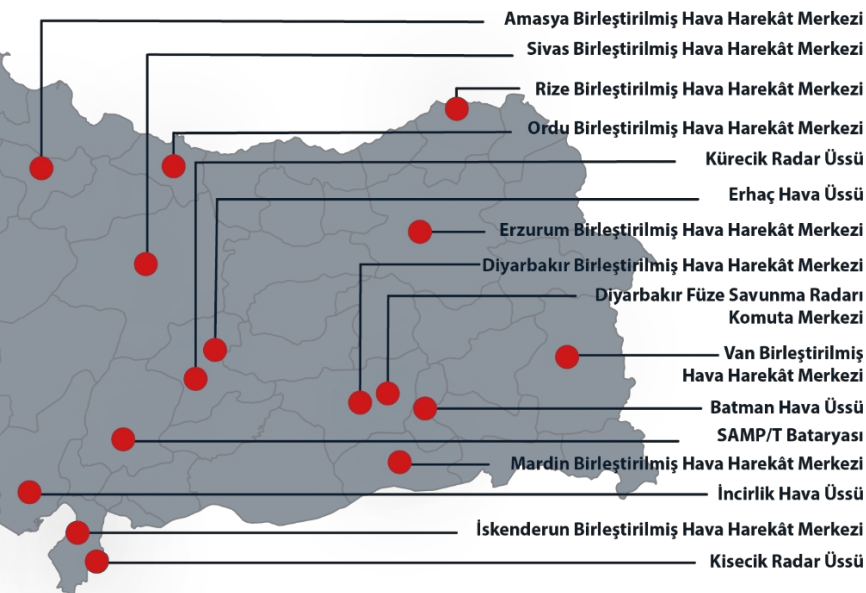
4- HVAD LAVR TYRKIET I NATO?

Lige før Tyrkiet blev medlem af NATO i 1950 sendte landet – efter en beslutning truffet af Det Demokratiske Partis regering – tropper til Korea for at forsvare USA's interesser. Et tyrkisk kontingent på 4.500 soldater blev tvunget til at kæmpe i årevis i Korea, et land, som Tyrkiet hverken grænser op til eller har nogen konflikt med. Af de soldater, der blev »drevet« til frontlinjerne for at forsvare USA's interesser, blev 706 dræbt, 2.111 såret, 168 meldt savnet, og 219 taget til fange. Tyrkiske soldater har gjort tjeneste i Afghanistan, Irak, Kosovo, Adenbugten og mange andre krigsområder i tjeneste for USA's og NATO's interesser.

Efter Anden Verdenskrig, i takt med at afhængighedsforholdene blev styrket gennem Truman-doktrinen og Marshall-planen, blev der etableret adskillige NATO-baser på tyrkisk jord. Tyrkiet blev en fremskudt forpost for USA's interesser i regionen. De amerikanske baser – som officerer fra de tyrkiske væbnede styrker ikke kunne betrede uden tilladelse fra de amerikanske tropper – fungerede også som atomvåbenarsenaler.

Incirlik-luftbasen spillede en central rolle i den amerikanske invasion af Irak og drabet på 1 million mennesker. Sidste år fungerede Kürecik-luftbasen som et vigtigt efterretningscenter under Israels angreb på Iran. Fra Izmir til Konya til Diyarbakir er hvert hjørne af vores land oversået med amerikanske og NATO-baser. De baser, lufterum og havne, der blev brugt til at iværksætte amerikanske angreb på andre lande, er kommet under NATO's kontrol. De er blevet åbnet for at tjene imperialistiske interventioner, besættelser og kampe om regional dominans.

Bag de fascistiske militærkup og provokationer, der er blevet organiseret mod befolkningen i vores land, har USA, CIA og NATO altid været de drivende kræfter. Med organisationer som Counter-Guerrilla – kendt for de uopklarede mord, der prægede 1990'erne – blev Tyrkiet en »legeplads« for CIA-chefer og NATO-generaler. Bag mange af de blodige episoder i vores lands politiske historie – såsom pogromen den 6.–7. september, 1. maj-massakren i 1977, Çorum-massakren og kuppet den 12. september – lå forbindelser til NATO og dets tilknyttede Counter-Guerrilla-enheder. Siden Tyrkiet blev medlem af NATO i 1952, har landet ikke været i stand til at undslippe kup, provokationer og massakrer.

Historien om Erdoğan og AKP – som i årevis har talt om »kampen mod imperialismen«, hver gang de åbner munden under parolen »lokalt og nationalt« – er historien om vores lands og vores fremtids til USA og NATO.

Paladsregimet, der kommer besejret ud af valget i 2023, finder sin løsning på både de voksende økonomiske problemer og sin stadig mere svækkede magt i en absolut overgivelse til NATO og den amerikanske imperialisme, som det er uløseligt forbundet med. Efter en mislykket strategi, hvor man forsøgte at udnytte modsætningerne mellem de imperialistiske magter i navnet på »strategisk autonomi« og en »balancepolitik«, klamrer Tyrkiets udenrigspolitik sig nu endnu stærkere til sine gamle kollaboratoriske principper om at alliere sig med den vestlige imperialisme og fungere som dens fremskudte forpost. Erdoğan, der for nylig er blevet rost af USA og Trump-venlige medier for sine mæglingsefforts i Palæstina, Boeing- og F-16/F-35-ordrer, sjældne jordarters mineraler i Beylikova og andre lignende spørgsmål, skubber trin for trin Tyrkiets

fremtid ind i mørket i navnet på den rolle, Tyrkiet skal påtage sig i Mellemøsten på vegne af NATO.

Forsøg på at skrabe nogle smuler sammen ved at tilpasse sig den imperialistiske USA-NATO-alliancens regionale interesser bliver solgt til arbejderne som »antiimperialisme«.

Mens Erdoğan-regimet »ryster fingeren ad imperialismen«, er vores land ved at blive et paradis for billig arbejdskraft for indenlandske og udenlandske monopoler. De økonomiske problemer, der stammer fra afhængighed af udlandet, forværres af nye afhængighedsforhold. Hver gang en talsmand for præsidentpaladset åbner munden, opfordrer han »udenlandsk kapital« til at komme til landet. NATOs direktiv om våbenindkøb får munden til at løbe hos regeringsvenlige og medskyldige våbenmonopoler – især Erdoğan's familieejede virksomheder. Fra minedrift i kolonistil til love om »engangsarbejdskraft«, fra juridiske privilegier tildelt imperialistiske monopoler til industriområder, der er blevet til arbejdernes kirkegårde – hele landets potentiale åbnes op for imperialistisk plyndring og udnyttelse. Under paladsregimets retorik om »vækst«, »forsvar« og »at stå imod imperialismen« fanges millioner af mennesker i en tilstand af fattigdom, nød og usikkerhed.

De kommercielle forbindelser med den zionistiske israelske bourgeoisie fortsætter uafbrudt. Folkemordsskibe transporterer krigsvåben fra vores havne. Vores land og dets omgivelser bliver omringet af NATO-baser. Tyrkiets herskende klasser betragter den ring af ild, der omgiver landet, som en mulighed for vækst for de samarbejdende monopoler og markedsfører rædselsfulde arbejdsforhold og sultelønninger som en nødvendighed af hensyn til »national sikkerhed« ved at fortælle arbejderne, at landet også er truet, og at Tyrkiet er den næste i rækken.

Tyrkiet bruger, ligesom andre NATO-medlemmer, en procentdel af sit BNP på militærudgifter

Som svar på opfordringer til at øge andelen til 5 % udvider landet det budget, til krigen. Med denne beslutning øges det budget, der er afsat til militærudgifter

vil stige fra 26 milliarder dollar til mindst 66 milliarder dollar. Som følge heraf vil de midler, der var afsat til uddannelse, sundhedsvæsen og offentlige tjenester, også blive omdirigeret til krig, militærudgifter og en forværring af den regionale ustabilitet.

For befolkningerne i Tyrkiet har NATO-alliancen og afhængigheden af den amerikanske imperialisme aldrig bragt – og vil aldrig bringe – fred, velstand eller sikkerhed.

Mere tilnærmelse til NATO betyder større afhængighed, flere militærbaser, større militærudgifter og mere krig.

Mere NATO-tilnærmelse tilnærmelse
betyder mere gæld,
fattigdom og skattebyrder.

Kilden til de omkostninger, som den NATO-venlige politik medfører, er ikke de sammensvorne monopoler, der tjener på dem; det er snarere arbejdstagernes og arbejdernes liv og vores lands fremtid.

For de arbejdende i Tyrkiet er NATO-medlemskabet ikke en garanti for sikkerhed, men tværtimod en kilde til usikkerhed.

Tyrkiet skal trække sig ud af NATO, og alle udenlandske militærbaser skal lukkes.

5- IKKE EN SIKKERHEDSORGANISATION, MEN EN KRIGSMASKINE:

NATO SKAL OPLØSES!

Imperialisterne forsøger at overvinde voksende økonomiske problemer gennem kampe om profit og fordeling, et våbenkapløb samt besættelses- og krigspolitik. Krig, ødelæggelse og elendighed er verdens befolkningers lod, især i Palæstina, Syrien og Ukraine. Den blodbesudlede imperialistiske organisation NATO markedsføres som en »beskyttende paraply«, mens den spreder krig og

USA's bortførelse og anholdelse af den venezuelanske præsident i en skamløs operation – gennemført i navnet på landets kamp for hegemoni – bliver hyldet af NATO-medlemslandene. At NATO ikke er en »beskyttende paraply«, erklærer den amerikanske præsident Trump selv, idet han fortsat truer med at annektere Grønland – et område under NATO-medlemmet Danmarks jurisdiktion – i navnet på en krig om suverænitet.

At forblive i NATO er ikke »rationelt«, som mange aktører på tværs af det politiske spektrum – fra højre til venstre – i vores land hævder, og det er heller ikke »vanvid« at trække sig ud af NATO.

I dagens verden er udtræden af NATO den mest fordelagtige fremgangsmåde. NATO, en krigsmaskine, er fjenden for befolkningerne i regionen og i verden. Derfor må vi trække os ud af NATO, lukke NATO-baserne i landet, og Tyrkiet må nægte at være en del af dette apparat af krig og aggression.

Men det er ikke nok blot at trække sig ud af NATO. NATO's videre udvidelse gennem nye medlemmer lover intet andet end nye besættelser, krige og massakrer for vores verden. NATO skal opløses.

Valget for de undertrykte og udnyttede folk er ikke en militæralliance, der forbereder sig på krig, men at udvide den aktive kamp for fred. Modgiften mod imperialistiske krigsorganisationer som NATO er den internationalistiske kamp og enhed blandt verdens folk.

Verdens befolkningers akkumulerede antiimperialistiske kamp og den voksende antikrigsbevægelse over hele verden er de eneste muligheder, der kan sætte en stopper for imperialistiske magtkampe og for krigsorganisationer. »Fred mod krig, socialisme mod imperialism« vil kun være muligt gennem arbejderklassens og de undertrykte og udbyttede folks kamp.

Vores fremtid ligger ikke i samarbejde med USA og NATO, men i vores egne hænder.

Arbejderpartiets hovedkvarter, Maltepe-
kvarteret, Necatibey-gade, nr. 88/3, 2. sal
Çankaya, Ankara Tlf.:
0312 232 41 97

Arbejderpartiets Generalsekretariats kontaktkontor, Zuhuratbaba-
kvarteret, İncirli-gade, nr. 79, lejlighed 6, Bakırköy/Istanbul
Tlf.-fax: 0212 588 03 00

emekpartisi@emep.org www.emep.org

Marts 2026

NATO-topmødet i 2026 afholdes i Ankara med Tyrkiet som vært. Siden sin oprettelse har denne krigsalliance – som har bragt ødelæggelse, undertrykkelse og udnyttelse over befolkningerne – ikke tilbudt det tyrkiske folk andet end krig, ødelæggelse og fattigdom.

OPLØS NATO!
TYRKIET SKAL TRÆKKE SIG UD AF NATO! LUK
NATO-BASERNE I LANDET!

Tyrkiet må nægte at være en del af dette
krigs- og aggressionsapparat.

